

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: A. H.
bytem X
proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2020, č. j. JMK 89558/2020, sp. zn. S-JMK 77745/2020 OSPŽ

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2020, vypravené dne 8. 7. 2020, č. j. JMK 89558/2020, sp. zn. S-JMK 77745/2020 OSPŽ (dále jen napadené rozhodnutí), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Slavkov u Brna ze dne 4. 5. 2020, čj. SC/31117-20/13474-2019/Kac (dále jen „prvostupňové

rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se úmyslně dopustil tím, že dne 8. 4. 2019 v 11:15 hod. ve Slavkově u Brna na ulici Boženy Němcové vykřikoval, že *„policie je mafie a strážníci i policie jsou všichni stejná banda a zkorumpovanci.“*

2. Za spáchání předmětného přestupku bylo žalobci uloženo napomenutí a náhrada nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný nejprve shrnul relevantní právní úpravu (§ 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů) ve spojení s legální definicí úřední osoby uvedenou v ustanovení § 127 odst. 1 trestního zákoníku. Zejména vyložil, že objektem přestupku proti veřejnému pořádku není ochrana osobnosti úřední osoby, ale primárně hladký výkon veřejné moci.
4. Jednáním, které lze podřadit pod znak „znevážení osoby“, může být urážení, zesměšnění slovy či gesty, vyhrožování, nepravdivé obvinění z protiprávního či jiného závadného jednání, hrubé jednání či v podstatě cokoliv, co je současně schopno snížit autoritu úřední osoby při výkonu její pravomoci. Není třeba zavinění ve formě úmyslu, ale postačí nedbalost.
5. Podle názoru žalovaného postupoval prvostupňový orgán v souladu se zákonem a se zásadou materiální pravdy a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vyslechl jako svědky strážníky Městské policie Slavkov u Brna M. K. a D. L., kteří přestupkové jednání obviněného potvrdili a vylíčili průběh děje v podstatě shodně. Z provedeného dokazování je zřejmé, že žalobce označeného dne rušil veřejný pořádek, když dosti nevybíravým způsobem napadal strážníky městské policie, kteří prováděli obchůzku a kontrolovali placené parkoviště (tzn. při výkonu jejich pravomoci). Smyslem jednání žalobce bylo nepochybně strážníky veřejně zostudit a dát jim najevo svůj celkový despekt z veřejné moci. Tolerance takového chování však není přípustná, neboť tak daleko již svoboda slova jednotlivce nesahá. Jednání žalobce dosahuje takové míry intenzity, která je i při větší míře tolerance úředních osob pro tyto neúnosná a frustrující.
6. K námitkám žalobce žalovaný poznamenal, že prvostupňový orgán hodnotil všechny podklady pro rozhodnutí jako celek a ve vzájemné souvislosti s tím, že žalobce sám svým podpisem stvrdil, že byl na závěr ústního jednání dne 9. 10. 2019 proveden důkaz navrženým internetovým odkazem www.youtube.com a byla mu dána možnost seznámení se všemi podklady.
7. Žalovaný dále neshledal žádnou nezákonnost ani při určení druhu a výměry správního trestu, a proto shledal odvolání jako celek za nedůvodné, pročez jej zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

8. V žalobě podané poslední den lhůty k podání žaloby namítl žalobce především podjatost JUDr. L. C., pracovnice žalovaného ke své osobě. Uvedl zejména, že tato úřední osoba ignoruje důkazy ze spisu a kryje nesprávný postup strážníků a úředníků prvostupňového orgánu.
9. Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť nebylo podle jeho názoru vyvráceno, že jeho údajné vykřikování je nepravdivé, a to na základě předložených důkazů žalobcem a porovnání výpovědí údajných poškozených a porovnáním časových sousledností.
10. Napadené rozhodnutí je též nezákonné, neboť na počátku bylo žalobci upřeno se vyjádřit k přestupku, o němž se dozvěděl až dne 21. 8. 2019 (doručením oznámení o zahájení řízení). Podle názoru žalobce také nebyl vyvrácen právní zájem strážníků na přestupkovém řízení se žalobcem.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 3. 12. 2021 žalovaný uvedl, že námitky proti JUDr. L. C. jsou bezpředmětné, přičemž žalobce je mohl vznést v průběhu odvolacího řízení. Podle jeho názoru bylo přestupkové jednání náležitě prokázáno.
12. Žalovaný dále uvedl, že žalobci byla v průběhu řízení dána možnost se seznámit před vydáním rozhodnutí se všemi podklady. Co se týká provedení důkazu navrženým odkazem z internetových stránek, svým podpisem stvrdil, že byl v závěru jednání před prvostupňovým orgánem tento důkaz proveden.
13. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná, a souhlasil s upuštěním od ústního jednání ve věci.

V. Průběh řízení před krajským soudem

14. Krajský soud nejprve rozhodoval o návrhu žalobce na delegaci nutnou k Městskému soudu v Praze, neboť podle žalobce má k němu vedení krajského soudu nepřátelský vztah. Přitom odkázal na některá řízení vedená u Městského soudu v Brně i Krajského soudu v Brně s tím, že mu dlouhodobě upírají jako žalobci právo na veřejné projednání u podaných správních žalob a na zákonného soudce. Zároveň vznesl i námitku podjatosti. O těchto návrzích žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 24. 3. 2021, č. j. Nad 157/2020 – 25, jímž zamítl návrh na přikázání věci jinému soudu a rozhodl, že soudci specializovaných senátů úseku správního soudnictví Krajského soudu v Brně nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování věci vedené pod sp. zn. 33 A 54/2020.
15. Dále krajský soud posuzoval návrh žalobce na osvobození od soudních poplatků ze dne 31. 5. 2021, k němuž připojil řadu příloh. Krajský soud o této žádosti rozhodl usnesením ze dne 3. 6. 2021, č. j. 33 A 54/2020-35 tak, že ji zamítl, neboť žalobce

neosvědčil své majetkové poměry. Následně žalobce sám zaplatil soudní poplatek za žalobu a proti označenému usnesení podal kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 13. 8. 2021, č. j. 3 As 193/2021 – 17, který nabyl právní moci ke dni 26. 8. 2021.

16. Žalobce dále přípisem ze dne 25. 1. 2022 vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.
17. Krajský soud si vyžádal **správní spis** žalovaného a prvostupňového orgánu, z nichž zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Ve spisu je založeno oznámení přestupku ze dne 12. 4. 2019, dále úřední záznam o předvedení osoby dle § 13 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., podle něhož byl žalobce strážníky Městské policie Slavkov předveden na obvodní oddělení Policie ČR k prokázání své totožnosti. Dále je ve spisu založeno oznámení o zahájení řízení a předvolání ze dne 20. 8. 2019 (doručeno žalobci dne 21. 8. 2019). Dále prvostupňový orgán předvolal svědkyně paní M. U., která však *odpověděla, že se nemůže zúčastnit výsledku pro nemoc, a že nemá k věci co říci.*“
18. Ve věci se uskutečnilo ústní jednání dne 9. 10. 2019, při němž žalobce zejm. uvedl, že si již nepamatuje, co dne 8. 4. 2019 v 11:15 hod. řekl. Žalobce odkázal na protokol o podání vysvětlení sepsaný téhož dne (žalobcem označovaný jako „trestní oznámení“). Ve správním řízení před prvostupňovým orgánem proběhl při jednání i výslech svědků M. K. a D. L., strážníků Městské policie Slavkov u Brna (dále také „MP Slavkov“). Žalobce jim kladl otázky vyjádření žalobce. Podle jeho tvrzení není pravda, že by strážníci sdělili žalobci, že spáchal přestupek proti veřejnému pořádku. Žalobce uvedl, že tvrzení strážníků, že pokřikoval na parkovišti, že policie je mafie a že oni jsou s nimi jedna banda atd., nedává žalobci smysl. Žalobcem navrhovaný důkaz internetovými stránkami „nikomar belt“ prokazuje, že policie je mafie, nebyl žalovaným dostatečně zohledněn. Žalobce tvrdil, že ve skutečnosti strážníkům řekl, že „*policie neodhaluje trestné činy a že to chce oznámit jako trestný čin*“.
19. Správní spis dále obsahuje kopie úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 8. 4. 2019, prvostupňové rozhodnutí ze dne 4. 5. 2020 a proti němu směřující odvolání žalobce ze dne 19. 5. 2018, jakož i usnesení o výzvě k doplnění odvolání ze dne 20. 5. 2020 a odvolání proti tomuto usnesení ze dne 29. 5. 2020. V odvolacím řízení bylo vydáno nejprve rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2020 (vypraveno dne 8. 7. 2020) o zrušení napadeného usnesení o výzvě k doplnění odvolání, kde byly zároveň posouzeny námitky podjatosti vůči Ing. Bc. K. a vedoucí odboru Mgr. P. (tzn. úředním osobám zařazeným v prvostupňovém orgánu). Dále bylo vydáno napadené rozhodnutí ze dne 29. 6. 2020 (vypraveno dne 8. 7. 2020).
20. Před datem konání ústního jednání žalobce zaslal dne 16. 5. 2022 soudu přípis, v němž uvedl, že jde o doplnění spisu o další důkazy do spisu. V příloze pak se nachází stažené články z internetových stránek „Bradavice“ (<http://bradavice.unas.cz>), které se týkají obsahově organizovaného zločinu v ČR ve vztahu ke strukturám státních orgánů (zejm. státního zastupitelství).

21. Při **ústním jednání** dne 17. 5. 2022 byli přítomni jak žalobce osobně, tak i zástupce žalovaného a veřejnost. Žalobce sdělil soudu, že z jednání pořídí audiovizuální záznam a zpřístupní ho veřejnosti prostřednictvím sítě Facebook. Soud k tomuto postupu udělil souhlas. Žalobce přednesl obsah žaloby a zdůraznil, že přestupek proti jeho osobě byl vytvořen strážníky Městské policie Slavkov, tak i za přispění krytí prvostupňového orgánu. Mají na tom zájem, aby nebyli sami stíháni za zneužití pravomoci úřední osoby. Žalobce se o přestupku dozvěděl až při oznámení zahájení řízení. Zástupkyně žalovaného odkázala na své písemné vyjádření. Žalobce reagoval tak, že u JUDr. C. je podezření, že není nestranná a že kryje celou soustavu nižších rozhodnutí tak, aby nebylo zřejmé, že správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem.
22. Krajský soud dále konstatoval obsah soudního a správního spisu a dal účastníkům příležitost k vyjádření k jeho obsahu. Žalobce přestřel své vyjádření k časové souslednosti skutkového děje předmětného přestupkového jednání a popsal svou verzi průběhu události, a to zcela ve shodě s obsahem podání vysvětlení na obvodním oddělení Policie ČR dne 8. 4. 2019. Tuto verzi skutkového děje považuje žalobce za první písemnou verzi toho, co se událo. Strážníci MP Slavkov byli u tohoto úkonu přítomni a žalobce jim sdělil, že na ně podává trestní oznámení. Žalobce bazíroval na tom, že mu strážníci nesdělili, že měl spáchat jakýkoliv přestupek.
23. Žalobci dále bylo doručeno vyrozumění ze dne 4. 6. 2019, č. j. KRPB-82802-15/ČJ-2019-061281-IK o tom, že k předmětnému podání vysvětlení bylo provedeno šetření ve smyslu ustanovení § 158 trestního řádu a nebyly zjištěny skutečnosti důvodně nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin. Jelikož žalobce navrhl tuto listinu jako důkaz, krajský soud po vyjádření zástupkyně žalovaného provedl touto listinou důkaz a založil ji do spisu.
24. Dále žalobce podrobněji rozporoval průběh skutkového děje ve vazbě k jednotlivým listinám ve správním spisu. Výslovně uvedl, že chce prokázat, že i když nevyslovil inkriminované výroky, jedná se o pravdivá tvrzení.
25. Dále žalobce rozporoval provedení důkazů označeným videozáznamem z internetových stránek při jednání před prvostupňovým orgánem. Podle tvrzení žalobce by přehrání těchto videí trvalo dva až tři dny, takže nebylo v silách správního orgánu tyto záznamy přehrát. Žalobce navrhl zajištění obsahu těchto videí jako důkazu skrze specialistu IT. Jednalo se o důkazy, že policie je skutečně mafie. Prvostupňový orgán nespécifikoval tato videa a provedení těchto důkazů nebylo možné (uskutečnitelné). Pokud prvostupňový orgán nemohl tato videa přehrát, měl odročit jednání a vyčlenit na to potřebný čas. Žalobce je přesvědčen, že to souvisí s projednávanou věcí, neboť přestupková kauza je „vyrobena“ a žalobce tedy má zájem na tom prokázat, že jeho tvrzení se opírají o pravdivé poznatky.
26. Dále žalobce počal rozporovat jednotlivé pasáže odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které považuje za nepřezkoumatelné. Krajský soud žalobce poučil o zásadě koncentrace (§ 71 odst. 2 s.ř.s.) a nemožnosti doplňování dalších žalobních bodů po uplynutí lhůty k podání žaloby.

27. Soud dále sumarizoval provedené důkazní řízení s tím, že dokumenty označené jako „přílohy k žádosti o osvobození od soudních poplatků“ nepovažoval za důkazní návrhy ve věci a nebude je provádět. Zástupkyně žalovaného zdůraznila, že správní orgány se v předmětné věci nezabývaly otázkou pravdivosti tvrzení, která žalobce měl vyslovit na adresu strážníků MP Slavkov u Brna.
28. Následně krajský soud ukončil dokazování, s čímž ovšem žalobce nesouhlasil s tím, že pokud mu soud neumožní provádět další dokazování, pak vznášá námitku podjatosti. Soud poskytl žalobci v této procesní situaci poučení, že pokud v postupu soudu žalobce spatřuje podjatost, mohl ji namítat před zahájením jednání. Soud odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. Nad 157/2020 – 25, kde již podjatost osoby samosoudce rozhodující ve věci.
29. V konečném návrhu žalobce vznesl námitku podjatosti, že bylo porušeno právo na spravedlivý proces, přičemž zopakoval argumentaci vznesenou v návrhu na delegaci věci k jinému soudu. Postup soudu potvrzuje zaujatost vedení a soudců krajského soudu proti osobě žalobce. Výrok prvostupňového rozhodnutí je v rozporu s dikcí zákona. Bylo mu upřeno právo na dokazování ve věci. Žalobce požadoval náhradu nákladů řízení. Zástupkyně žalovaného ve svém konečném návrhu setrvala na zamítnutí žaloby. Poté soud přerušil jednání za účelem přípravy vyhlášení rozsudku ve věci.

VI. Posouzení věci krajským soudem

30. Žaloba **není důvodná.**
31. Úvodem svého posouzení krajský soud považuje za nutné shrnout právní úpravu aplikované skutkové podstaty přestupku proti veřejnému pořádku. Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb. platí, že *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že a) neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, b) zneváží postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci.*“
32. Přestupek znevážení úřední osoby při výkonu její pravomoci podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích je přestupkem novým, který se v českém právním řádu objevil až od 1. 7. 2017. Důvodová zpráva k zákonu o některých přestupcích vysvětlovala, že *účelem tohoto přestupku je „zajištění ochrany zájmu na udržení vážnosti a autority orgánů veřejné moci, jednajících prostřednictvím příslušných úředních osob, ať už se jedná o policisty, zaměstnance obecních úřadů či pracovníky úřadu práce, sociálních odborů apod. Dotčené osoby jsou v intenzivním styku s občany, mnohdy i problematičného chování, a čelí často urážkám či napadání z jejich strany, bez*

odpovídající zákonné ochrany. [...] Objektem je zde primárně hladký výkon veřejné moci, nikoliv osobnost úřední osoby. Daná skutková podstata je speciální vůči přestupku ublížení na cti, rozdíl je v objektu přestupku, kdy objektem přestupku ublížení na cti je osobnost člověka, a nikoli řádný výkon veřejné moci“ (vládní návrh zákona ze dne 1. 7. 2015, Poslanecká sněmovna PČR, tisk 554/0).

33. Jak vysvětlil přílehavě Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 4. 2021, čj. 10 As 38/2021-33, institucím a orgánům, jež reprezentují veřejnou moc státu a v důsledku toho jsou nositeli pravomoci, jež občané napadají, přísluší vždy větší dávka tolerance, velkorysosti a nadhledu, než je tomu u jednotlivých občanů [nález ze dne 17. 10. 2000, sp. zn. I. ÚS 211/99 (N 152/20 SbNU 75)]. Klíčová je zásada, že veřejná správa je službou veřejnosti a každý zaměstnanec správního úřadu je povinen se k dotčeným osobám chovat zdvořile a vstřícně (§ 4 odst. 1 správního řádu). Z této zásady *„však určitě neplyne, že si musí ze strany účastníka řízení vše nechat líbit“* (rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2010, čj. 2 As 35/2010-62, bod 22).
34. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud také vysvětlil, že podobné skutkové podstaty přestupků neměly dopadat např. na občany vyvedené z míry spáchaným trestným činem nebo přestupkem, rozrušené neštěstím, které je náhle postihlo, nebo jinou mezní situací. Není však důvod *„tolerovat samoúčelné a cílené útoky na dobré jméno, čest, osobní důstojnost a mravní integritu strážníků či policistů, kdy ten který agresivní občan pouze ventiluje svoji averzi k veřejné moci, osobní problémy a frustrace či rozladění z předchozích negativních zkušeností s policií“*. Pro posouzení každého takového jednání bude proto podstatné, zda jde o urážky, zesměšňování či jiné verbální napadání, *„které není byt i přehnanou, neoprávněnou a neodůvodněnou kritikou výkonu veřejné moci či veřejné správy obecně, ale útok má už spíše charakter osobně cíleného ataku na osobu strážníka (policisty), např. formou obscenních provokativních urážek, zesměšňování na veřejnosti, polemikami nad sexuální orientací, rodinou a soukromím strážníka, budou už překročeny akceptovatelné meze byt i vypjaté komunikace“*. Nejvyšší správní soud vyjádřil názor, že i ve vztazích veřejné správy *„platí určité normy slušnosti, zdvořilosti a pravidla obecně přijatelné komunikace, které je nutno zachovávat. V opačném případě by se bez zákonné ochrany ocitly desítky a stovky tisíc zaměstnanců orgánů veřejné moci, resp. státní správy a samosprávy“* (P., J., V., P. Obecní policie – neuposlechnutí výzvy veřejného činitele, prokazování totožnosti, urážky a napadání strážníků ze strany občanů. Poradce veřejné správy č. 2/2008; podobně též rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2010, čj. 5 As 76/2009-69, č. 2236/2011 Sb. NSS: *„jakkoli je vztah občan - „úředník“ v mnohém asymetrický, i zde platí určitá všeobecně uznávaná pravidla slušnosti“*).
35. Ve světle uvedené optiky se krajský soud zabýval předmětnou věcí a jednotlivými žalobními body. Přitom je třeba zdůraznit, že z hlediska naplnění citované skutkové podstaty není vůbec relevantní pravdivost či nepravdivost tvrzení, která měl žalobce pronést v přítomnosti strážníků MP Slavkov a která se týkala jak obecní policie, tak i Policie ČR (srov. dikci uvedenou ve výroku prvostupňového rozhodnutí - *„policie je mafie a strážníci i policie jsou všichni stejná banda a zkorumpovanci.“* O to v předmětné věci skutečně nejde, přesto však žalobce již ve správním řízení a následně pak i v řízení soudním upřel svou snahu k prokázání tohoto svého tvrzení,

o němž ovšem tvrdí, že jej nevyslovil. Krajský soud proto uzavírá, že k naplnění znaku skutkové podstaty přestupku spočívajícího ve „znevážení“ úřední osoby může dojít pouhým vyslovením určitých slov v příslušném kontextu a není třeba se zabývat otázkou pravdivosti výroku, který ono „znevážení“ působí. Proto se krajský soud také nezabýval podklady, které žalobce označil jako důkazy svědčící pro pravdivost jeho výroku (který ovšem podle svého tvrzení takto a v inkriminované situaci nezazněl). To se týká zejm. podkladů v příloze přípisu dne 16. 5. 2022 (Bradavice, Organizovaný zločin na státním zastupitelství), které zcela zjevně míjejí vyloženou podstatu věci.

36. Krajský soud dospěl ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům k následujícím závěrům.
37. V první řadě krajský soud podotýká, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, jak tvrdil žalobce, a to i přesto, že ve vztahu k odvolacím námitkám žalobce je poměrně stručné. To však nic nemění na tom, že se žalovaný vypořádal jak s námitkami, které směřovaly proti výroku o vině ze spáchání přestupku, tak i s námitkami, které směřovaly proti procesnímu postupu prvostupňového orgánu. Dále se žalovaný zabýval i právní kvalifikací přestupkového jednání a uložením správního trestu, který je nejlehčím možným sankčním opatřením (napomenutí). Nejedná se tedy o nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
38. Co se týká tvrzené podjatosti úředních osob, krajský soud především podotýká, že námitky proti pracovníci žalovaného JUDr. L. C. (vedoucí odboru správního a krajského živnostenského úřadu), je zcela spekulativní a není opřena o žádná relevantní fakta spojená s věcí samou a jejím projednáváním ve správním řízení. Ve správním spisu žalovaného je založen úřední záznam ze dne 5. 6. 2020, v němž je jmenovaná JUDr. L. C. jako vedoucí odboru určena mezi oprávněnými úředními osobami v řízení o odvolání žalobce vedeném pod sp. zn. S-JMK 77475/2020 OSPŽ. Žalobce měl možnost vznést námitku podjatosti v průběhu odvolacího řízení, což neučinil.
39. Krajský soud znovu podotýká, že z postupu žalovaného není viditelná žádná snaha „ignorovat důkazy ze spisu a krýt nesprávný postup strážníků a úředníků prvostupňového orgánu“, jak uvádí žalobce. Vzhledem k tomu, že své žalobní tvrzení neopřel žalobce o žádná relevantní fakta, považuje tuto námitku krajský soud za zcela nedůvodnou. Na okraj věci krajský soud už jen poznamenává, že obsahově je námitka žalobce typickou procesní námitkou směřující proti postupu správního orgánu ve věci, a nikoliv námitka mířící k prokázání vztahu označené úřední osoby k žalobci či přestupkové věci samé.
40. Ohledně námitek vznesených proti úředním osobám prvostupňového orgánu je třeba poukázat na rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2020, č. j. JMK 89553/2020, sp. zn. S-JMK 77475/2020 OSPŽ, kde se těmito tvrzeními žalobce (námitky

podjatosti vůči Ing. Bc. K. a vedoucí odboru Mgr. P.) žalovaný podrobně zabýval a neshledal je důvodnými. V žalobě již tyto námitky žalobce znovu nevznely.

41. Dále se krajský soud zabýval (v rovině přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí) námitkami žalobce směřujícími proti postupu strážníků MP Slavkov v předmětné věci. V první řadě je třeba uvést, že strážníci MP Slavkov jsou zosobněním chráněného objektu v této věci, tedy činnosti úřední osoby při výkonu její pravomoci. Není rovněž ani předmětem sporu, že strážníci obecní (městské) policie jsou považováni za úřední osobu ve smyslu § 127 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku.
42. Stran samotného postupu strážníků MP Slavkov krajský soud především připomíná, že strážníci obecní policie mohou projednávat vyjmenované přestupky pouze v řízení o vydání příkazu na místě [srov. § 91 odst. 2 písm. e) zákona č. 250/2016 Sb.]. Jejich úloha při objasnění přestupkového jednání, jehož jsou svědky, spočívá především v provedení neodkladných či neopakovatelných úkonů (srov. § 73 zákona č. 250/2016 Sb. ve spojení s ustanovením § 10 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb.). Platí tedy, že strážník je povinen oznámit příslušnému orgánu podezření, že byl spáchán přestupek, jehož projednání patří do působnosti tohoto orgánu. Toto oznámení musí být doloženo důvody nebo důkazy, o něž se podezření opírá. Úkolem strážníků je tedy zajistit důkazní materiál a podezření ze spáchání přestupku oznámit příslušnému správnímu orgánu.
43. Pokud žalobce namítal, že strážníci nevyužili postup ve smyslu ustanovení § 11 zákona č. 250/2016 Sb., odpovídá toto tvrzení obsahu správního spisu, kde je založeno pouze oznámení přestupku ze dne 12. 4. 2019 zaslané prvostupňovému orgánu a úřední záznam o předvedení osoby na obvodní oddělení Policie ČR dle § 13 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb. Podle citovaného ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů platí, že *„strážník je oprávněn osobu, která může přispět k objasnění skutečností důležitých pro odhalení přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku, nebo jeho pachatele, jakož i ke zjištění skutečného stavu věci, vyzvat a) k poskytnutí potřebného vysvětlení, b) aby se ve stanovenou dobu dostavila na určené místo k podání vysvětlení a c) aby předložila doklady nebo jiné potřebné dokumenty; strážník může v případě potřeby pořídit kopii předloženého dokladu nebo jiného dokumentu.“*
44. Podání vysvětlení tedy bylo možným postupem strážníků, nikoliv však obligatorním. Hned při oslovení žalobce strážníkem MP Slavkov se totiž ukázalo, že žalobce u sebe nemá doklad totožnosti. Strážníci tudíž předvedli žalobce v souladu se zákonem (§ 13 zákona č. 553/1991 Sb.), ke ztotožnění na Policii ČR, kde také žalobce dostal příležitost podat vysvětlení celého skutkového děje, jak se podle jeho mínění seběhl. Tento záznam ze dne 8. 4. 2019 byl prvostupňovým orgánem založen do správního spisu jako podklad pro rozhodnutí. Žalobce při ústním jednání byl přítomen a měl možnost klást strážníkům jako svědkům dotazy a jejich verzi přestupkového jednání rozporovat. I kdyby se tedy žalobce dozvěděl o spáchaném přestupkovém jednání, z něhož byl obviněn, až z oznámení o zahájení řízení, neznamená to žádnou vadu z hlediska zákonnosti přestupkového řízení jako takového.

45. K námitkám směřujícím k postupu policejního orgánu při provedení těchto úkonů krajský soud uvádí, že nebylo úkolem žalovaného ani prvostupňového orgánu tyto kroky jakkoliv hodnotit, neboť pro přestupkové řízení představují postup před jeho zahájením, který má dokumentovat, zda existují takové skutečnosti, o něž lze opřít závěr o důvodném podezření ze spáchání přestupku. V jiných směrech správní orgány takové úkony nehodnotí. Není rovněž ani rolí soudu se k postupu Policie ČR před zahájením přestupkového řízení jakkoliv vyjadřovat. Přesto v obecné rovině krajský soud poukazuje na obsah vyrozumění Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, územní odbor Vyškov ze dne 4. 6. 2019, z něhož se podává, že policie prověřila ve smyslu § 158 odst. 1 trestního řádu skutečnosti sdělené při podání vysvětlení žalobcem a neshledala důvod k zahájení úkonů trestního řízení.

46. Co se týká samotného zjištěného skutkového stavu věci, krajský soud vyhodnotil důkazy provedené prvostupňovým orgánem ke zjištění skutkového stavu věci a shledal, že výpovědi strážníků MP Slavkov byly obsahově víceméně shodné. Zároveň bylo nesporně zjištěno (nepopíral to ani žalobce), že to byl právě on, kdo strážníky MP Slavkov první oslovil. Zároveň je důležité, že strážníci byli v této chvíli při výkonu služby, tedy svých zákonných pravomocí (kontrola parkování). Podle tvrzení žalobce se pouze lišil obsah sdělení, které mělo dospět k onomu „znevážení“ strážníků jako úředních osob, takto zjištěný skutkový stav odpovídal zásadě omezené materiální pravdy (§ 3 správního řádu).

47. Přesto i při zohlednění skutkové verze žalobce je zřejmé, že strážníkům tvrdil, že policie neprošetřuje trestné činy, v čemž on sám spatřoval trestný čin. Jakkoliv žalobce bázíroval na tom, že neřekl onu větu „*policie je mafie a strážníci i policie jsou všichni stejná banda a zkorumpovanci*“, zároveň zcela konzistentně ve správním i soudním řízení jinými slovy tvrdí, že takto se věci skutečně mají. Za této situace je svědectví obou strážníků MP Slavkov zcela věrohodné, neboť žalobce se svými názory na fungování orgánů veřejné moci, policie, státního zastupitelství a obecní policie zvláště, nijak netají. Stalo se tak navíc na veřejně přístupném místě a před svědky (M. U.). Krajský soud je tedy zcela přesvědčen, že k přestupkovému jednání žalobce došlo tak, jak bylo popsáno strážníky MP Slavkov a jak jej prvostupňový orgán popsal ve výroku svého rozhodnutí o přestupku.

48. Žalobce se zcela mylí, pokud je toho názoru, že bylo úkolem správních orgánů vyvrátit jím tvrzenou presumpci „*zájmu strážníků na přestupkovém řízení*“ se žalobcem. Žádná taková domněnka ve věci založena nebyla a nevyplývá ani z právní úpravy. Naopak, nelze u strážníků jako u úředních osob splňujících zákonné podmínky pro výkon této funkce předpokládat, že mají jakýkoliv zájem na přestupkovém či trestním stíhání jakékoliv osoby. Bylo na žalobci, aby případně takový „zájem“ na vedení přestupkového řízení s jeho osobou prokázal, pokud je o jeho existenci přesvědčen. Krajský soud opětovně zdůrazňuje, že není sporu o tom, že strážníci se původně žalobci vůbec nevěnovali a nebyl tedy žádný objektivní důvod, proč by proti němu „vykonstruovali“ přestupkové obvinění.

49. Závěrem se krajský soud považuje za nutné vyjádřit i ke vznesené námitce podjatosti, již žalobce vznesl při jednání soudu poté, co mu soud již neudělil slovo a pronesl usnesení o ukončení dokazování ve věci. Krajský soud vyhodnotil takto vznesenou námitku podjatosti jako účelový postup žalobce směřující k procesní obstrukci, která by bránila za uvedených okolností průchodu spravedlnosti. Proto již samostatně nepředložil námitku podjatosti k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu, přičemž podotýká, že otázka podjatosti příslušného samosoudce i ostatních soudců specializovaných senátů zdejšího krajského soudu byla v předmětné věci již autoritativně řešena usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. Nad 157/2020 – 25. Námitka podjatosti byla ze strany žalobce navíc zdůvodněna pouze procesními argumenty týkajícími se postupu soudu v předmětné věci. Za této situace již krajský soud považuje za vhodné řešení této otázky v případném kasačním přezkumu tohoto rozsudku (§ 8 odst. 5, 6 s.ř.s.).

VII. Závěr a náklady řízení

50. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
51. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. května 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce